

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (5)

(Preludiul unei morți)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,
ping-pong,	Pong,
ping-pong,
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.
.....
Ping, ping, ping,
și pong nu mai venea.

Firmele multinaționale, acest coșmar al conducătorilor incapabili din țări mai mici, au cifre de afaceri mai mari decât PIB-ul multor state. Ele reprezintă cel mai activ factor de globalizare din însuși modul lor de funcționare, fructificând comercial, în favoarea lor, diferențele de eficiență din diferite zone ale planetei. Spre deosebire de acestea, statele au interesul focalizat doar pe țara respectivă. Din acest context, contestat de unii, adulat de alții, rezultă câștiguri enorme atât pentru firme cât și pentru salariații lor. Se ajunge ca niște salariați medii din multinaționale să aibă venituri mult peste cele ale multor șefi de state. În timp, pe teritoriul unde se întind afacerile acestor mastodonți economici, crește și media nivelului de trai, dar și concentrarea de avuție

în mâna unui număr restrâns de persoane. Aceste entități se bazează pe capital privat și sunt, de regulă, mult mai dinamice decât economiile statale pentru că nu au și atribuții sociale în statutul lor, deși multe dintre ele abordează și acest sector pentru fidelizarea salariaților valoroși. Țasta este capitalismul!... Creează și bogați și săraci!... Cei care nu-l iubesc au ajuns și mai rău, în sensul că au sărăcit cu toții.

Este foarte greu, ca salariat cu responsabilități, să suporti ritmul infernal al activității din multinaționale pe toată durata vieții active. De obicei de aici nu se iese la pensie, dar se acumulează rezerve care să-ți permită ca la un moment dat să alegi un job mai puțin stresant, păstrându-ți totuși nivelul de trai la care ai ajuns, pentru tot restul vieții. Poate să-ți fie bine dacă alegi cum trebuie momentul unei astfel de manevre.

- A funcționat parcursul profesional post absolvire așa cum îl gândise-i în timpul facultății?

- Niciodată nu merge conform așteptărilor din prima încercare, dar în țările dezvoltate există o infrastructură în domeniul resurselor umane care te dirijează pe traseele ocupaționale încât, cu perseverență, dacă ai o pregătire confirmată de documente de formare și dovedită în timpul interviurilor, poți ajunge acolo unde ai visat. La mine a funcționat și sunt

foarte bucuros. De acum depinde doar de mine să-mi realizez proiectele și cred că voi fi capabil să o fac.

- De ce ai totuși o rezervă când spui cred?

- Pentru că niciodată nu poți fi sigur atunci când gândești proiecte pentru o viață. Mai trebuie să te ajute și Dumnezeu, să-ți reziste corpul, să-ți reziste creierul, adică să fii sănătos.

- Să te ajute Dumnezeu este valabil pentru orice, indiferent cât de mare sau lung este proiectul. Deocamdată ești singur și gândurile ți le aprobi numai tu, dar va veni o vreme când, formând o familie, că doar n-ai de gând să rămâi singur, mai trebuie să te ajute și familia.

- Văd că ai o idee fixă cu treaba asta, cu familia! Mai lasă-mă cu asta! Va veni și vremea ei.

- Scuze, nu am vrut să te irit!... N-o să mai deschid discuția. De fapt voiam să aflu cum stai cu partea profesională. Este și pentru mine o noutate. Am făcut multe la viața mea, am fost implicat adânc în economie, dar la nivel național. Nu am avut informații decât tangențiale cum e să lucrezi într-o multinațională.

- Ce vrei să spui cu informații tangențiale?...

- Păi, m-am nimerit cândva alături, într-un avion care venea de la Bruxelles, cu o fătucă

pe care a luat-o somnul imediat ce s-a așezat. Am trezit-o eu la Otopeni. În aeroport am aflat că era avocată la o multinațională și că trei sferturi din viața sa o petrece în avioane și în instanțe, așa că avea un mare deficit la capitolul somn și relaxare.

- Cam așa este. Deocamdată sunt la început, dar teama de epuizare o văd la mai mulți colegi mai vechi în firmă decât mine. Văd că acum s-a găsit și un termen nou, evident în limba engleză, se cheamă *burnout*.

- Da, am auzit de acest cuvânt. Personal, fiind printre altele și scriitor, nu agreez abundența asta de cuvinte venite din alte limbi. Dar nu cuvântul e problema, ci situația.

- Apropo, până la urmă, ce s-a întâmplat cu fătuca din avion?

- E o poveste întreagă. A intrat în niște dispute unde a deranjat pe unii, a ajuns să fie și arestată, dar s-a terminat bine că era fată deșteaptă. Am scris și o carte pe acest subiect. Apoi s-a măritat și s-a mai retras din activitățile stresante.

- Ei, e bine că am ajuns aici, că se leagă cu gândirea mea privind familia. Cum să mă căsătoresc acum când eu sunt numai pe drumuri și voi mai fi mult timp. Asta este ocupația mea, am vrut acest job, chiar l-am căutat mult.

- Înțeleg. Dar care sunt aceste drumuri care crezi că ți-ar face imposibilă viața de familie?

- În toată lumea. Nu cred că este lună în care să nu merg în diverse locuri de pe două-trei continente. Adică nu sunt doar drumuri multe, dar sunt și lungi.

- Asta-i viața!... Pe undeva mă bucur că au ajuns și românii să fie implicați în afaceri de o asemenea amploare. Am fost și eu în tinerețe în multe deplasări în străinătate, în special când eram la Camera de Comerț și Industrie, dar cele lungi erau totuși mult mai rare. Majoritatea erau mai scurte, prin Europa. De când am părăsit acele activități n-am mai umblat nici măcar ca turist. Deplasările mă stresează!

- Eu nu simt oboseala, cel puțin până în acest moment.

- Mă bucur pentru tine!

- Mulțumesc!

- Stai, că uitasem!... Nu mi-ai spus nimic despre posibila întoarcere în țară, cândva. Păstrez în minte permanent experiența poloneză. Am petrecut cândva vreo două săptămâni în comunitatea lor din Minneapolis. Aveau ei o zicală foarte sugestivă: *Cea mai mare bogăție a Poloniei o reprezintă polonezii din străinătate*. Vom ajunge și noi la ceva similar?

- Sper! Eu voi face tot posibilul.